

Arrest

nr. 250 221 van 1 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & A.ERNOUX
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NYVERSEEL die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker diende op 28 oktober 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij legde ter ondersteuning van zijn asielrelaas volgende documenten neer: de kopieën van zijn taskara, die van zijn vader en één van zijn broers, een klachtenbrief betreffende problemen (kopie) en de enveloppe waarmee zijn documenten naar hem werden opgestuurd (origineel).

Op 6 oktober 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en omdat na grondige analyse van de beschikbare informatie geconcludeerd werd dat er voor burgers in het district Surobi in de provincie Kabul geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Op 29 maart 2019 vernietigde de Raad bij arrest met nummer X de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, anderzijds werd de motivering van de beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet door de Raad pertinent en correct bevonden en integraal overgenomen. De Raad achtte, wat betreft de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c, een verder onderzoek nodig om de beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst te toetsen aan de meest recente landeninformatie, en desgevallend een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde te bepalen, te meer dat door het Commissariaat-generaal niet betwist werd dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Yakhtan in de Uzbin-vallei in het district Surobi van de provincie Kabul. Naar aanleiding van zijn beroep bij de Raad legde verzoeker de volgende stukken neer: een bijlage 26, de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 15 december 2015 tot aanstelling van een voogd, een beëdigde vertaling van zijn neergelegde taskara, een klachtenbrief met beëdigde vertaling, een beëdigde vertaling van de neergelegde taskara van verzoekers broer, een beëdigde vertaling van de neergelegde taskara van verzoekers vader, een foto van de taskara van verzoekers broer M., een foto van de taskara van verzoekers broer A. R., een foto van verzoekers taskara, een foto van de taskara van verzoekers broer M. en de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie inzake de leeftijdsbepaling van verzoeker van 30 november 2015. De Raad merkte op dat bepaalde stukken zich reeds in het administratief dossier bevonden. Ter terechtzitting bij de Raad legde verzoeker volgende bijkomende stukken neer: twee dreigbrieven, een attest van de dorpsoudsten, een enveloppe en een vertaling van bepaalde stukken.

Op 24 juni 2018 werd verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Via vernieuwde informatie toonde het Commissariaat-generaal aan dat er op dat moment voor burgers in het district Surobi in de provincie Kabul geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Op 30 oktober 2019 werd verzoeker bij arrest met nummer X van 30 oktober 2019 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Verzoeker diende vervolgens in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in. Hij verbleef er gedurende zes maanden, maar besloot dan terug te komen omdat hij het er niet goed vond. Hij diende op 9 december 2019 huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker denkt namelijk dat hij in Kochian, Surobi district verbleven heeft en niet in de Uzbin-vallei zoals hij eerder verklaarde. Verzoeker ging wel af en toe op bezoek bij zijn oom langs vaderszijde die wel in de Uzbin-vallei woonde. De andere, eerdere, verklaringen zijn wel correct, die gebeurtenissen vonden plaats wanneer verzoeker zijn nonkel bezocht. Hij vreest daarenboven bij terugkeer naar Afghanistan beschuldigd te worden van spionage vanwege zijn lang verblijf in Europa. Ter staving van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming legt hij zijn originele taskara neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Na een uitvoerige theoretische uiteenzetting gegeven te hebben, betoogt verzoeker dat de raadsvrouw van verzoeker hem niet heeft kunnen ontmoeten gelet op de beroepstermijn en de sanitaire crisis in België in verband met het Coronavirus. Hierdoor zouden verzoekers rechten van verdediging en “het recht op een doeltreffende voorziening in rechte” geschonden zijn.

Nog daargelaten de mogelijkheid tot het aanwenden van andere communicatiekanalen, dient erop te worden gewezen dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een verzoekschrift in te dienen. Alzo heeft hij wel degelijk en afdoende de mogelijkheid gekregen om op nuttige wijze zijn standpunt met betrekking tot de bestreden beslissing kenbaar te maken en voor te leggen aan de Raad. Verzoeker slaagt er op dit punt dan ook niet in aan te tonen welk belang hij heeft bij zijn grieven.

4.2. Verzoeker betoogt verder dat geen rekening werd gehouden met zijn specifiek profiel. Hij zet uiteen dat hij Afghanistan zes jaar geleden als minderjarige verliet. Waar verzoeker vervolgens citeert uit een arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat de rechtspraak van de Raad individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoeker betoogt verder dat hij als een "mislukte asielzoeker" die terugkeert uit Europa, door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden, wat hem een risicoprofiel aanmeet.

De Raad wijst op de pertinente motieven van de commissaris-generaal van de bestreden beslissing hieromtrent: "Als nieuw element geeft u aan dat u door uw lang verblijf in Europa beschuldigd zal worden van spionage bij terugkeer naar Afghanistan. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar een eventuele mogelijkheid dat u louter op basis van uw verblijf in Europa een verhoogd risico loopt op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. U dient immers steeds uw vrees in concreto aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. In casu maakt u uw verklaarde risicoprofiel echter niet in concreto aannemelijk. U toont immers geenszins aan dat uw verblijf in België sinds 2015 u dusdanig verwesterd zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Aldus maakt u niet aannemelijk dat u bij terugkeer tot een risicogroep behoort omdat u verwesterd zou zijn of dat u omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen."

De Raad benadrukt dan ook samen met de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in Europa (anders) gepercipieerd en geïmagineerd zal worden. In de mate dat verzoeker in dit kader voorhoudt persoonlijke omstandigheden te kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar Yakthan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, zoals hij in zijn verzoekschrift dit punt besluit, stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert wat die persoonlijke omstandigheden inhouden. In de mate dat verzoeker doelt op de door hem eerder aangehaalde problemen, wijst de Raad op hetgeen in de bestreden beslissing hierover op pertinente wijze wordt gesteld: "Wat betreft uw bewering dat uw problemen met de taliban nog steeds hebben plaatsgevonden zoals u in uw eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette, dient te worden opgemerkt dat u hieromtrent geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw beweerde problemen met de taliban. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet en reeds ongeloofwaardig bevonden werden. U haalt dan ook geen nieuwe elementen aan die een ander licht kunnen werpen op dit aspect van uw verzoek om internationale bescherming. De documenten die u heden neerlegt ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming kunnen tevens geen ander licht werpen op uw tweede verzoek om internationale bescherming. Uw tazkara bewijst immers hoogstens uw herkomst aan, hetgeen nooit betwijfeld werd." (eigen onderlijning) Verzoeker kan zich dan ook niet vastklampen aan de eerder aangehaalde problemen, aangezien deze reeds op definitieve wijze werden beoordeeld als ongeloofwaardig.

Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.3. Wat de veiligheidssituatie in het kader van de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, weeft verzoeker zijn betoog rond een veelvoud aan rapporten waaruit hij citeert en waarvan hij er bij zijn verzoekschrift voegt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. De commissaris-generaal duidt er dan ook op pertinente wijze op dat niet alleen rekening dient te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. De commissaris-generaal verwijst hierbij naar verzoekers verklaringen en stelt vast dat in casu de veiligheidssituatie in de het district Surobi, provincie Kabul dient te worden beoordeeld.

De commissaris-generaal stelt hierover vast: "Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld."

Verzoeker toont door een selectieve lezing van onder meer het bronnenmateriaal waarop de commissaris-generaal zich eveneens steunt, het tegendeel niet aan. Verzoeker brengt met zijn uitgebreid betoog de veiligheidsanalyse van het Commissariaat-generaal niet aan het wankelen. De Raad stelt meer bepaald vast dat de door verzoeker bijgebrachte rapporten niet van aard zijn om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in het district Surobi zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonst dat de feitelijke vaststellingen in deze informatie niet langer actueel of correct zouden zijn.

Verder betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het niet ter betwisting staat dat hij afkomstig is uit het dorp Yakhtan in de Uzbin-vallei, daar waar hij in het kader van onderhavig verzoek verklaarde dat hij in Kochian, Surobi district verbleven heeft en niet in Uzbin zoals hij eerder verklaarde (cfr. verklaring volgend verzoek, adm. doss. stuk 6) , zodat zijn betoog hieromtrent niet dienstig is.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie en een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met zijn algemeen verweer en citaten dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten. Verzoeker laat ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surobi. Evenmin beschikt de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad voegt nog toe dat de loutere verwijzing, zoals in casu van verzoeker, naar algemene informatie omtrent de algemene (veiligheids)situatie geenszins in concreto aantoonst dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.4. Waar verzoeker tot slot hekelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de gevolgen van COVID-19 wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID 19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

4.5. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4.6. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 oktober 2020, verwijst verzoekende partij (bij monde van haar raadvrouw) naar de vraag tot horen. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 16 februari 2021 slechts stelt te verwijzen naar haar vraag tot horen, zonder dat zij echter daadwerkelijk concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 7 oktober 2020 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens dient vastgesteld dat zij er geenszins afbreuk aan doet.

De Raad herinnert er nog aan dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. X).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS